

**Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2040/2023
07.02.2024. године
Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2295/22 од 15.07.2022. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2295/22 од 15.07.2022. године.

УКИДАЈУ СЕ, пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2295/22 од 15.07.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 243/20 од 12.10.2021. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 243/20 од 12.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године исплати укупан износ од 100.853,96 динара, са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате на износе наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године исплати укупан износ од 51.937,12 динара, са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате на износе наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 27.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2295/22 од 15.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена

пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степен, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу о пет судија.

По оцени Врховног суда, у овом случају потребно је уједначавање судске праксе о праву запослених на територији Косова и Метохије, на увећану зараду на основу Закључка Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, због чега су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, прописани чланом 404. став 1. ЗПП, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на пословима ..., на основу решења од 23.10.2001. године, којим му је одређен коефицијент зараде од 8,53, а тако утврђена зарада по основу радног ангажовања на Косову и Метохији, увећана је 50% на основу Закључка Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђено је да је тужилац за период од 01.03.2017. године до 31.12.2019. године примио зараду са минулим радом која је мања од минималне зараде са минулим радом, за износ од 111.853,96 динара у нето износу, те да је тужиоцу за наведени период мање исплаћен косовски додаток за износ од 51.937,12 динара колико износи разлика између косовског додатка обрачунатог на минималну зараду и исплаћеног косовског додатка. Према другој варијанти налаза и мишљења судског вештака, зарада коју је тужилац примио, са косовским додатком, у напред наведеном периоду већа је од минималне зараде са минулим радом за укупан износ од 262.457,58 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили, као неоснован тужбени захтев тужиоца, са образложењем да је тужилац у спорном периоду остварио увећање по основу тзв. „косовског додатка“, који је прописан Закључком

Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, тако што увећање, заједно са основном зарадом и минулим радом чини укупно исплаћену зарату тужиоцу која је већа од минималне зараде.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право, због чега је чињенично стање непотпуно утврђено.

Чланом 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр.113/17 и 86/19), прописано је право на исплату минималне зараде. Поред тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету, припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. То значи да тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и увећања од 50% обрачунато на тај износ. Стога, то што исплаћена укупна плата тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је виша од минималне зараде, није разлог за одбијање његовог тужбеног захтева, имајући у виду да тужиоцу припада право на увећање зараде од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“.

С обзиром на то да због погрешне примене материјалног права, није цењен налаз и мишљење судског вештака, и с тим у вези није утврђено чињенично стање у погледу висине штете коју је тужилац претрпео на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и на име разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зарату према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, то су одлуке нижестепених судова укинуте, а укинута је и одлука о трошковима поступка, јер зависи од његовог исхода у смислу члана 163. став 4. ЗПП.

У поновном поступку потребно је да првостепени суд чињенично стање потпуно и правилно утврди, тако што ће да поступи по примадбама из овог решења, како би имао могућност да, правилном применом материјалног права, о тужбеном захтеву тужиоца донесе нову одлуку.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом члана 416. став 2.ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић